Han som alltid får rätt...

Vardagstryck

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

HAN SOM ALLTID FÅR RÄTT...

"Ny Dag får alltid rätt."
Gustav Johansson i Ny Dag den 23 augusti 1939.

Då vissa svenska tidningar i augusti för fem år sedan återgav rykten om att Stalin ämnade sluta en pakt med Hitler, som ville ha ryggen fri för att kunna överfalla Polen, blev Ny Dag mycket indignerad över dem, som **"låter utbasunera Göbbels dumma propagandalögner".**

Detta skrev Ny Dag den 21 augusti 1939. **Samma dag** meddelades officiellt genom Deutsches Nachtrichtenbüro:

"Riksregeringen och Sovjetunionen har överenskommit att sluta en nonaggressionspakt".

Ny Dag får alltid rätt!

Medan nog alla i hela världen fruktade att det skulle bli krig var den politiska Sibyllan Gustav Johansson den enda som tog det lugnt. Så här skrev Ny Dag den 26 augusti:

"För vår del säger vi: fredsutsikterna är vida större än före rysk-tyska pakten. — För vår del tror vi efter sovjetpaktens avslutande på fred".

Vad far gör är alltid det rätta. Och Ny Dag får alltid rätt!

Ju närmare kriget ryckte, ju säkrare blev den politiska Sibyllan i Ny Dag på sin sak. Den 31 augusti 1939 skrev Ny Dag:

"Blir det en uppgörelse så blir den mycket bättre än om den tysk-ryska pakten aldrig funnits".

Strax därefter delade Stalin och Hitler Polen.

Ny Dag får alltid rätt!

Ledaren den 31 augusti hette för resten "Ny Dags triumf". Och triumfen bestod i att Ny Dag fått rätt: det skulle inte bli något krig:

"Sveriges arbetare och antifascister har åter fått lära sig att Ny Dag är den tidning de behöver om de vill ha en riktig vägledning i tidens stora frågor".

De som skaffat sig denna utomordentliga vägledning i tidens stora frågor kunde den **1 september 1939** i helsidesrubriker läsa:

"Klar Hitlerreträtt! Folkomröstning i Korridoren — och Gdynia åt polackerna. Freden räddas — det rör sig om maskeringen av Hitlers nederlag."

Samma dag på morgonen hade Hitlers trupper ryckt in i Polen, bombplanen spredo död och fasa över polska områden.

Ny Dag får alltid rätt!

Men Gustav Johansson, som nu vill vara med att sköta rikets affärer, vidhöll den 2 september, att han gjort en riktig "värdering": Det hade bara kommit smolk i mjölken sedan Gustav Johansson läst korrektur på rubriken och gått hem för att sussa:

"Men på natten hade tydligen Hitler gjort en tvärvändning och inför reträtten och den inre upplösningens faror fattat det desperata beslutet att börja krig."

Om **om** inte hade varit, hade kärringen stångat tjuren! **Om** bara inte den där **"tvärvändningen"** kommit hade Gustav Johansson fått rätt. Ny Dag får alltid rätt!

Partichefen Sven-Lasse Linderot ryckte förresten till Sibyllans undsättning. I ett tal på Auditorium, refererat i Ny Dag den 11 september 1939, förklarade han att "värderingen" var riktig och att det var **"en helt annan sak** att Hitler började marschera".

"Ny Dag trycktes innan han började marschera. Ni bör prenumerera på Ny Dag och läsa den, så duperas ni inte av motståndarnas och fiendepressens fantasier".

Tänk så fräck Stalins paktbroder Hitler kunde vara: att inte först ringa upp Ny Dags tryckeri och fråga om upplagan var färdig innan han började marschera!

Ny Dag får alltid rätt!

Den 14 september 1939 förkunnade Ny Dag i en rubrik:

"Sovjetunionen ockuperar inte en fotsbredd främmande mark".

Fyra dagar senare ryckte röda armén in i Polen för att vara med om att dela det med Hitler.

Ny Dag får alltid rätt!

Den 21 september 1939 förklarade Ny Dag, att **"om det ännu finns något kvar av självbesinning"** hos de ledande klasserna i England och Frankrike, **så borde de ge upp och låta Hitler stanna kvar på slagfältet som segerherre:**

Gustav Sibylla Johansson.

"Genom att det polska problemet avvecklats kvarstår icke längre den formella anledningen till kriget".

Men den "formella anledningen" kvarstod. Västmaktsdemokratierna fortsatte att slåss. Att döma av meddelandena om befrielsen av Rom, Paris, Bryssel, Antwerpen o. s. v. ser det rentav ut som skulle Hitler inte få stanna kvar i den segrarställning, som Ny Dag den 21 september så generöst ville tilldela honom.

VI HA ICKE RÅD DÄRTILL...

och diplomatisk vänskap, som ger ömsesidiga fördelar."

Det var tider det!

Den 10 juni 1940 talade Gustav Johansson i Ny Dag om för norrmännen, att de för **"en meningslös"** kamp. Kommunisterna propagerade för "fred med Tyskland" — **"norskt blod borde inte flyta för imperialistiska intressen"** (Ny Dag den 24 april 1940). Det var ett oerhört brott av norska londonregeringen att mana till fortsatt kamp. Det var — talade Ny Dag den 24 maj 1940 om — enligt den kommunistiska synen på tingen "självmord". Hård och tung föll kommunisternas dom över de norrmän, som fört Norges riksbanksguld till London (Ny Dag den 19 juli 1940) och ingått "krigsallians med England och Frankrike" (Ny Dag den 24 maj 1940). O. s. v., o. s. v.

Men nu är det andra tider!

Sedan norrmännen fortsatt den "meningslösa" kampen genom den förkättrade "krigsalliansen" med England och Frankrike utan att lyssna till Ny Dags råd att sluta fred med Hitler så länge att det — efter Frankrikes, Belgiens och Hollands befrielse — snart blir turen för Danmark och Norge att skicka i väg "de främmande" har Sven-Lasse Linderot funnit det nödvändigt att ändra ton. Så här heter det nu i Kommunistiska partiets valmanifest:

"Anpasslingar har suttit vid rikets roder och överallt vid samhällets kommandoposter. Dessvärre också inom arbetarrörelsen".

Det sista får väl fattas som en syndabekännelse.

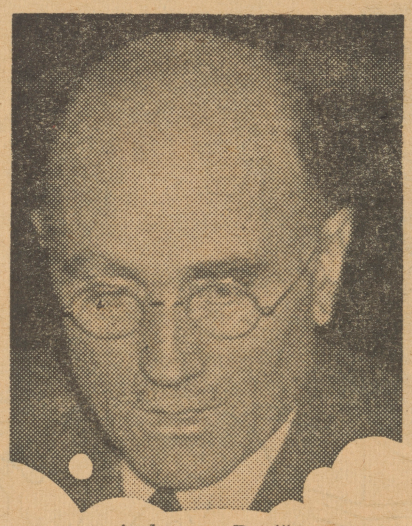
Men skall det vara någon mening i att Stockholms arbetare den 17 september i andra kammaren placerar en av de värsta anpasslingarna: Gustav Johansson?

Räcker det inte med att överanpasslingen Sven Lasse Linderot sitter i senaten?

Tänker Stockholms arbetare öka anpasslingarnas skara i riksdagen genom att placera hans hustru på andrakammarbänken?

Låt Sven-Lasse Linderot få rätt i ett avseende. Visa kommunisterna, att "det kvällas för anpasslingarna"!

Då riksdagen 1935 behandlade den socialdemokratiska regeringens förslag om dyrortsgradering av tilläggspensionerna åt gamlingar och invalider stod folkpartiledaren hr Andersson i Rasjön och förkunnade: **"Vi ha icke råd därtill."** Också 1936 motsatte sig hr Andersson detta enkla rättvisekrav; det skulle bli på tok **för hög standard!**

Andersson-Rasjö.

Så har det varit jämt och ständigt, när det gällt sociala reformer, som kostat pengar, så länge de borgerliga fingo bestämma. "Vi ha icke råd" — det fick man höra i tid och otid. Men sedan svenska folket i 1932 års andrakammarval gav socialdemokratin ett ökat förtroende, fick socialdemokraterna tillfälle att visa, att vi hade råd både till dyrortsgraderade tilläggspensioner och mycket annat på det socialpolitiska området. Och samhället har bara mått bra av detta. Välståndet i vårt land har aldrig någonsin varit så högt som under de socialpolitiska genombrottens år under senare delen av 1930-talet.

Nu ha a l l a blivit mera reformvänliga! Det är socialdemokratin som pressat fram en annan syn på tingen! Men hur djupt har nyorienteringen gått? Finns det inte risk för att reformviljan skall svalna, om socialdemokratin inte har samma möjligheter som nu att sätta sin prägel på det samhälleliga omdanings- och reformarbetet? Mycket talar därför.

Innerst inne hoppas de borgerliga att kunna beröva socialdemokratin majoritetsställningen.

Men det skall inte lyckas! Låt icke högern och folkpartiet beröva socialdemokraterna möjligheterna att efter krigets slut fortsätta det reformarbete, som måste avbrytas då världskriget utbröt. Det måste bli massuppbåd för att slå tillbaka attacken! Skam åt den som sviker!

Sthlm 1944, Social-Demokratens AB:s tryckeri

DET KVÄLLAS FÖR ANPASSLINGARNA...

1944 stod kommunistpartiets ledare Sven-Lasse Linderot i första kammaren och höll domedag med sig själv och över sina medkumpaner i kommunistpartiet, däribland andra namnet på kommunisternas stockholmslista, Gustav Johansson: **"Det kvällas för anpasslingarna."**

Var finns anpasslingarna? Låt oss titta efter.

Sedan Hitler slagit ned Polen uppmanade Ny Dag västmaktsdemokratierna att ge upp kampen **"om det ännu finns något kvar av självbesinning hos de ledande klasserna i dessa länder".** Hitler skulle då ha sluppit att vandra omkring utan att byta kläder på mer än fem år, och skulle då aldrig heller ha behövt att få byxorna fördärvade av någon generalsbomb.

Västmakternas beslutsamhet att göra slut på Hitlers gangstervälde stod inte högt i kurs hos kommunisterna på den tiden. Kriget var nämligen inte någon kamp för demokratin! Den 12 september 1940 stod Sven-Lasse Linderot i riksdagens första kammare och förkunnade:

"Kriget är icke ett demokratiernas krig mot fascismen i Europa."

Ungefär samma sak sade den anpassling, som samtidigt stod och pratade från talarstolen i andra kammaren, riksdagsman Hilding Hagberg:

"Det nuvarande kriget är inget ideologiskt krig, det är ett imperialistiskt krig liksom kriget 1914—1918."

På den tiden fröjdade man sig på kommunistiskt håll över att det inte skulle bli möjligt för västmaktsdemokratierna att slå ned Hitler i stövlarna. Så 16 februari 1940 skrev Norrskensflamman följande med anledning av att Sovjetunionen avtalat med Hitler att leverera för en miljard mark av sådana varor, som Hitler behövde för att kunna föra kriget:

"Det engelsk-franska blockets hopp om att med en handelsblockad kunna strypa Tyskland går upp i rök. På transportvägar, som ligger oåtkomliga för de engelsk-franska stridskrafterna, kan Tyskland fylla sina oundgängliga behov av råvaror på den mest sårbara punkten."

På den tiden var England och Frankrike den store busen. Ledaren i Norrskensflamman den 29 januari 1939 hade som rubrik,

"Krigshotet kommer från väster."

Och sedan Hitler överfallit Danmark och Norge **den 9 april 1940** lade riksdagskandidaten Gustav Johansson i Ny Dag skulden på — England och Frankrike! Vokabulären var starkt naziinfekterad:

"Den vita beskyddarskruden från Genève måste hängas undan, västmakterna måste visa sitt rätta ansikte: den nakna och brutala imperialismen."

Efter det läge, som genom ockupationen av våra broderfolk uppstått, borde vi enligt kommunisternas åsikt anpassa oss. Så här skrev riksdagsmannen in spe, Gustav Johansson:

"Man kan inte önska sig bort från detta tillstånd."

Sverige borde, enligt Hilding Hagbergs ord i remissdebatten 1940, se till att det blev "korrekta, vänskapliga förbindelser visavi Östersjöns båda stormakter" — **alltså även med Hitlers Tyskland!**

Detta var en åsikt, som stod sig ännu så sent som i februari 1941, då Sven-Lasse Linderot vid Kommunistiska Partiets CK-sammanträde utlade anpasslingstexten på följande öppenhjärtliga sätt:

"Vi kämpar ju mot nazismen, mot Hitler och alla fascistiska förtryckare av vad slag det månde, solidariskt med den internationella arbetarklassen. Men att därför driva den svenska politiken i fientlig riktning mot Tyskland skulle vara fel. Att vi bekämpa den nazistiska politiken i tidningar och tal o. s. v. är naturligtvis riktigt och vi komma naturligtvis att fortsätta därmed. Men den svenska utrikespolitiken måste följa det råd, som Molotov en gång gav, nämligen att i utrikespolitiken gäller det att skaffa sig så många vänner som möjligt. Ty vilken regim som än härskar i Tyskland, så måste ur den revolutionära arbetarklassens synpunkt också Sverige föra en utrikespolitik som tar sikte på vänskapliga förbindelser med Tyskland, diplomatiskt korrekta förbindelser, inte 'vänskap' med den nazistiska ideologin och förtryckarmetoderna, utan statlig

Forts. på omstående sida.

De mjuka ryggarnas samhälle...

Högerns ledare, professor Gösta Bagge, är bekymrad över att det skall bli "de mjuka ryggarnas samhälle", om socialdemokratins inflytande stärkes.

Vem månne har i vårt land försökt få till stånd "de mjuka ryggarnas samhälle"?

För en tid sedan firade Skånes lantarbetsgivareförening 40-årsjubileum. Vid tillfället var Svenska lantarbetsgivareföreningens verkställande direktör i feststämning och talade fritt ur hjärtat. Han berättade om hur det gick till, då man från det samhällsskikt, som brukar vara politiskt mantalsskrivet hos högern, sökte göra vissa ryggar mjuka. Hör:

Gösta Bagge.

"Man (arbetsgivarna) använde därvid metoder, som inte har mycket gemensamt med den moderna förenings- och förhandlingsrättslagen. Det vanligaste var att man köpte arbetarnas utträde ur fackföreningen för så där en 20 à 25 kronor.

Nu fanns det naturligtvis en del arbetare, som trots alla påtryckningar höll fast vid sin fackförening. Sådana arbetare fick en medlem av arbetsgivareföreningen icke anställa. Och för att genomföra den saken hittade han på ett enkelt men effektivt knep. En organiserad arbetare skulle enligt arbetsgivareföreningens direktiv i sitt slutbetyg betecknas som "lantarbetare". Och därmed var hans möjligheter att erhålla ny tjänst mycket begränsade. Ty enligt samma direktiv var föreningens medlemmar förbjudna att i sin tjänst ta arbetare, som hade denna yrkesbeteckning på sitt betyg".

I dag köper inte någon högerpamp en arbetare "för så där en 20 à 25 kronor" — det skulle inte gå ens om man höll fram 30 silverpenningar. Socialdemokratin och fackföreningsrörelsen har nämligen gjort slut på "de mjuka ryggarnas samhälle". Det har — skulle man kunna säga — blivit "råg i ryggen".

Att högerledaren Bagge verkligen inte skäms!

Utgivet av Stockholms Arbetarekommun.